

ÉVVÉGI HÁLAADÁS '73

Jézusom! Lassan hatodik éve lesz, hogy ajándékból megírhattam azt a könyvet, amelyiknek címe: „Nem fogadtunk be!”. E könyvet az ihlette, hogy olyan néppé váljunk, amely ennek a magatartásnak az ellenpontját produkálja. Nép legyünk, amely Téged befogad. Befogad elgondolásod szerint, befogad úgy, hogy örömet leljed bennünk, hogy kedvet töltsd bennünk.

Tegnap este, az ősztendő utolsó közös szentmiséjére készülve, a Kékszakállú herceg várát néztem. Valahogy az első perctől kezdve, ahogy ráfüleltem Judit szenvedélyes kéréseire, azonnal jelképpé vált számomra az egész előttem lévő Kékszakállú-történet. Belekerültünk, Jézusunk, a Te várdba. Ott vagyunk melletted, és Juditként kérünk Téged, évek, évtizedek hosszú sora óta, hogy mutasd meg nekünk a váradat. Kérjük és kapjuk Tőled a kulcsokat. Minél több kulcsot kapunk Tőled, annál több ajtó nyílik meg és annál többet látunk meg a váradból, s abból az életből, amely az Istené. Az Istenre reáfeledkező ember számára az ősztendő utolsó napja a hálaadás napja. Számba veszi, hogy mi mindent kapott az elmúlt esztendő során. Én is szeretném most számba venni, hogy milyen kulcsot kaptam, milyen kulcsot kaptunk, milyen ajtó nyílt ki számunkra az Isten várában, és mi az, amit megláttunk az ajtó mögött.

Amikor azon gondolkodtam, hogy mi volt számomra ennek az esztendőnek a legnagyobb ajándéka, akkor tévovázás nélkül arra jutottam, hogy kegyelmedből sikerült meglátni ebben az esztendőben az Isten arcán egy olyan vonást, amelyet eddig nem láttam, kevésbé láttam. E kulcsmegkapás, ajtómegnyitás, ajándék-kapás történetéhez az is hozzátartozik, hogy szenvedésből született. Testvérünknek, testvéreinknek a szenvedéséből. A szenvedésre feleletet keresve mutattad meg nekünk azt az újabb vonásodat, amit eddig nem ismertünk. Hozzájárult ehhez Szent Pálnak az az egyetlen helye, ahol Isten erőtlenségéről beszél. Ebből a két szálból szövődött az a nagyon nagy ajándék, amelynek eredményeképpen nem csak azt tudom mondani, hogy az Isten Szeretet, hanem azt is tudom mondani, hogy az Isten Szív. Ha pedig azt mondom, hogy az Isten szív, akkor azt mondom, hogy az Isten öröm és bánat, az Isten boldogság és szenvedés. Az az Isten, aki bennünket a maga képére theomorfnak formált meg, az az Isten oly sok vonásában antropomorf. Olyan, mint amilyenek mi vagyunk. Az Isten szív, amikor aggódik, reménykedik, bizakodik abban, hogy ha elküldi Hozzánk a Fiát, akkor be fogjuk Őt fogadni, és az Isten a maga sajátos létezési módjában meg nem szűnően bizakodik. Bízik abban, hogy az életünkkel, egész közösségünkkel meg tudjuk rajzolni azt az ellenpontot, amelyikkel szemben állnak az evangélium felolvasott szavai: Nem fogadtunk be Téged. Az Isten bizakodik bennünk. Az Istennek fáj, ha megcsalom a reménységét. Az Istennek fáj, ha megcsúfolom a belém vetett bizalmát. Az Isten azonban örülni is tud nekem. Az Istent boldoggá tehetem, ha válaszolok arra a szeretetre, amelyre tőlem is viszonzást akar. Emberszerű Istent kaptunk ama karácsonyon, amelynek nyolcadába esik a mai szentmise. Emberszerű Istent kaptunk, és ehhez az emberszerű Istenhez sokkal könnyebb közelebb lenni, mint egy olyan Istenhez, akit nem tudunk a magunk szívének törvényei szerint elgondolni. A szenvedésből fakad a boldogság. Minden seb, testi vagy lelki seb, Feléd hajtja azokat, akik

hatalmat kaptak arra, hogy fiai legyenek az Istennek. Minden testi és minden lelki seb Feléd visz, és megéreztetni velünk, hogy emberi életünk bajainak orvosságát elsősorban Nálad kell megtalálnunk. Hálát adunk, hálát adok Neked Istenem azért a látásért, amely közelebb hozott hozzám, mint amilyen közel voltál életem korábbi szakaszaiban.

Nagyon sok minden jóban részesítettél bennünket ennek az évnek a folyamán. Mindenekelőtt reánkterítettél szárnyadat, és engedted, hogy éljünk. Engedted, hogy gyenge, kis palántánk növekedni tudjon, és megerősödjön akkorra, amikor majd a szenvedéseket adáson keresztül megmutatkozó jóságod folytán viharba kerülünk. Gazdag esztendő adtál. Nem is igen tudom felsorolni mindazt, ami az esztendő során örömmel töltötte el szívünket. Egy-két dolog azért nagyon élesen jelenik meg előttem. Annyi testvérünk lett kegyelmed segítségével az esztendő során méginkább felnőtt. Lett apává, lett anyává az „Isten Országa”-beli apaság és anyaság értelmében. Mérhetetlen hálát kell ezért mondanunk, Jézusom. Azért, hogy anyaiunknak megadtad a kegyelmet, hogy Hozzád tudjanak vezetni embereket. A Karácsonyi ajándék négy kötete, azt hiszem, tükrözi a leírt papírosok síkján azt a képviselőt, azt a tanúságot, amelyet testvéreink végeztek. Újra és újra felszították magukban a Lelket, hogy bírják, és ne sajnálják mindazt, ami az emberhalászás fáradtságos munkájához kell.

Külön megköszönöm Neked, Jézusom, ez évi ajándékaid közül annak belátását, hogy a bennünket érdeklő kérdésekben, Tereád vonatkozó gondolatainkban mindig meg kell keresnünk a száz százalékos egyetértést, hogy nem szabad leszavaznunk egymást. Addig kell közös dolgainkról beszélgetni, amíg meg nem győzzük a másikat, amíg a másik meg nem győz bennünket, és csak az a jó, amiben mindenki meg tud egyezni, akiben a Lélek dolgozik.

Hálás szívvel köszönöm meg, Jézusom, azt, hogy fontosnak tartottuk, hogy legyen hűségimánk. Fontosnak tartottuk a Nagycsütörtöki, a Szeplőtelen fogantatás ünnepi közös imádkozást.

Nem tudom, nem kellett volna-e az idei év adományaiból első helyen említenem a lelki gyakorlatokat. Nem csak azoknak az elmúlt esztendőét meghaladó bőségét, hanem azok sikerültebb, testvéri levegőjét és mindenekelőtt azt, hogy olyan testvéreink is tartottak már lelki gyakorlatokat, akik eddig még nem tartottak.

Most itt állunk ennyi adománnyal az ősztendő végén. Juditként állunk itt. Azzal, hogy a következő esztendőben újabb kulcsokat akarunk kérni Tőled, újabb ajtókat akarunk kinyitni. Azzal, hogy azt reméljük: a következő esztendőben látni fogjuk azt, amit idáig még nem láttunk. Irigylem, Jézusom, Neked tetsző irigységgel az apostolt, akinek a leveléből a szentleckét olvastuk. El tudja mondani annak a közösségnek, amelyiket reábízott az Isten, azt a különös szót, hogy ti a Szentlélek kenetében részesültetek, és mindent helyesen ismertek. Le tudja írni nekik ezt a mondatot: Közülünk kerültek ki, de nem tartoztak közénk. Ha közénk tartoztak volna, velünk maradtak volna. – Valamit nem látunk. Valamit nem látok még, Uram. Jó lenne rendelkezni azzal az adománnyal, amellyel meg tudjuk különböztetni a szellemeket. Amikor valaki nemet mond arra, amire úgy gondoljuk, hogy igent kellene mondani, jó lenne látni, hogy az a nem, amely elhangzik a mi igenünkkel szemben, nem a Lélek hangja-e, amelynek engednünk kell. Jézusom, Te tudod, hogy ezt szenvedem legjobban. Tudod, hogy most, amikor az ősztendő végén hálát adtam a kapott jókért, egészen azzal van tele a lelkem,

hogy jól tudjunk, jól tudjalak képviselni Téged. Merhessek állítani, merhessek elengedni akkor, amikor valaki valamire nemet mond. Ne legyek kötöttebb, mint amennyire a Lélek kívánja, de nem legyek lazább sem. Van itt még egy ajtó, s ehhez a kulcs, úgy érzem, nincs a kezünkben. De ha a szívünk folyamatosan tovább tisztul, majd odaadod nekünk ezt a kulcsot. Megkapjuk Tőled ezt a kulcsot akkor, ha nem tévesztjük össze a szándékaidat a magunk érvényesíteni akarásával. Amikor a Hozzád való hűség lesz egyéni életvitelünk legfontosabb mozzanata. Amikor majd úgy érezzük, hogy semmi látványos teljesítmény kedvéért nem hanyagoljuk el azt, ami nem látványos. Amit senki más nem lát, csak Te látsz, és mi magunk látunk.

Azt kérem Tőled, Uram, ennek az óesztendőnek az utolsó szentmiséjében, hogy mindig tudjuk mi az, ami érdemes. Mi az, ami épít. Mi az, ami taszít. Mi az, ami összeköt. Mi az, ami széjjelbont. Hajthatatlanok és rendíthetetlenek legyünk abban a lényegben, amiben sohasem engedhetünk. Ne uniformizáljunk, ne egységesítsünk abban, amiben nem kell uniformizálni. Sohase uniformizálásoktól és szabályoktól várjuk a bennünk levő Lélek erősödését, hanem a Lélek békéjétől, amelyet akkor kapunk meg, ha igent mondunk arra, amire szenvedélymentesen és csendben a lelkiismeretünk felhív bennünket.

Megköszönöm Neked, Jézusom, hogy vigyáztál reánk. Kérlek, hogy vigyázz reánk az újesztendőben is. Amen.

1973

Megjelent: Karácsonyi Ajándék 1974. 5. kötet